

[Niels Pedersen.]

Det kan ikke forhindres trods den omfattende kontrol, og jeg er sikker på, at f. eks. det ærede medlem hr. Hans Hansen (Baagø) ud fra sine erfaringer i toldvæsenet vil give mig ret, når jeg siger, at denne lov er meget vanskelig for ikke at sige umulig at administrere og kontrolere. Det er et vigtigt argument for at undlade at forlænge loven.

Det er fremført, at papirskatten på de 30 øre pr. kg er en fordyrelse af papirforbruget her i landet. Jeg kan sige, at dette, at papiret på den måde fordyres igennem en så stor afgift, bevirker jo netop, at de varer, som skal indpakkedes i papiret, derved fordyres. Det bliver den jævne, almindelige borger, der kommer til at betale denne afgift, og endnu værre vil det jo blive, hvis man indfører værditold i stedet for vægttold. Hvis ajourføringen skal ske på den måde, at der skal være den samme procentvise toldafgift, som eksisterede før krigen, vil papiret blive endnu mere fordyret.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh spurgte den højtærede finansminister, hvor mange penge disse omsætningsafgifter har indbragt. Det kunne sikkert også interessere det høje ting, hvis det virkelig var muligt at få den højtærede finansminister til her at fremkomme med en redegørelse for, hvad administrationen af denne lov koster staten. Jeg er sikker på, at det ikke er småbeløb der er tale om. Hele denne beskatning har uden at kunne opfylde et reelt formål kun skaffet samfundet nye omkostninger og forhøjet prisniveauet til skade for al produktion og til skade for vor konkurrenceevne overfor udlandet. Retsforbundet kan derfor ikke anbefale at stemme for en forlængelse af denne lov.

Det andet lovforslag om parfumeafgift kan vi heller ikke støtte. En sådan lovs eksistens beviser blot den højtærede finansministers opfindsomhed, når det drejer sig om at skaffe penge i statskassen. Jeg tror ikke, at loven har noget ædlere motiv end dette at skaffe indtægter på en måde, som giver mindst mulig modstand og vækker mindst mulig opmærksomhed.

De to love er i finanslovforslaget for det kommende finansår anslået at skulle indbringe omkring 60 mill. kr. Det skal ikke nægtes, at dette beløb er væsentligt, men det må ikke glemmes, at tilstedeværelsen af disse skatter forhøjer prisniveauet tilsvarende og derved skaffer staten øgede udgifter til lønninger og understøttelser, som reelt formindsker det egentlige provenu, og som ødelægger befolkningens købeevne med det resultat, at arbejdsløsheden øges

og produktionen formindskes. Foranstaltninger af denne art vil tydeligt modvirke en sanering af vort lands økonomi for slet ikke at tale om, at borgernes økonomi lider derunder.

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af de to foreliggende lovforslag.

Fuglsang: Da de to afgiftslove, som vi her behandler, og som var et led i det økonomiske forlig af november i forfjor, var til behandling her i tinget, stemte mit parti imod, og det samme standpunkt både vil og må vi indtage igen i år. Jeg ved nok, at man, ligesom den højtærede finansminister gjorde det, påberåber sig de stadig stigende udgifter på statsregnskabet, og at det er nødvendigt at skaffe de penge, som skal bruges hertil. Det er selvfølgelig i nogen grad rigtigt, men det, det drejer sig om, er dog også dels den måde, hvorpå disse penge skaffes, og følgelig i nogen grad, hvem der kommer til at betale dem, men dels også i høj grad, hvilke udgifter der er tale om. Den måde, som disse love og regeringens politik i det hele taget i stigende grad er udtryk for, er, at man ønsker at gå den indirekte beskatnings vej. Det vil i virkeligheden sige, at samtidig med at man, som man så forleden dag, kærligt holder hånden over f. eks. de skibsredere, som i særlig grad nyder godt af krigsøkonomien, samtidig med at man befrier dem for at bære deres del af de udgifter, som i den sidste ende er en følge af krigsøkonomien, viser disse love, at man ønsker at skaffe pengene tilbage ved at fordyre almindelige forbrugsvarer. Vi vil følgelig gå imod en beskatning af den her behandlede art, også af principielle grunde, fordi vi ikke alene i ord og ved højtidelige lejligheder, men også i praksis vil modsætte os indirekte beskatning. Vi fastholder denne vor og arbejderbevægelsens principielle indstilling, fordi det stadigvæk er sandt og rigtigt, som et medlem af det høje ting, Sigvald Olsen, for 35 år siden sagde, også i anledning af en tobaksbeskatning, omend af ganske anderledes beskeden art end den nuværende — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Overfor de indirekte skatter er vor store principielle indvending den, at de er en social uretfærdighed. Men dertil kommer, at de i modsætning til de direkte skatter unddrager sig folkets kontrol. Man mærker ikke, at man betaler dem. Det giver større spillerum for brug af statens midler til formål, som er befolkningen imod.“

Ja, sådan erkendte man dengang, at